

Underbilag 3 til Bilag 1.

Landsretssagfører Rimestad.

Lemvig, den 12. Januar 1939.

Herr Justitsminister K. K. Steincke, Falkonergaardsv. 5, København V.

Justitsministeren fører en Kamp for en Skærpelse af Straffesatserne i Injurielovgivningen. Som praktiserende Sagfører har jeg gennem ca. 16 Aar vænnet mig til at afvise disse Sager i stedse stigende Grad. Dette gælder ikke blot de talrige Kværulantsager, man faar serveret, men ogsaa Sager, der kunde synes ret berettigede, og hvor jeg gerne vilde yde min Hjælp. Grunden til, at jeg overtaler Folk til at lade saadanne Sager ligge, er først og fremmest det utilfredsstillende for Klienten i saadanne Tilfælde, hvor man ganske vist faar Injurianten dømt; men hvor Bøden er saa lille, at den skyldige nærmest finder det hele morsomt.

Nu tages der ret forskelligt paa Sagerne af Underrettsdommerne. En tidligere Dommer lagde ikke Fingrene imellem, og derfor anlagde jeg flere berettigede Injuriesager, der gjorde deres gode Virkning. Jeg vedlægger imidlertid Afskrift af en Dom i 1935. Her var Forholdet følgende:

Nogle Kvinder havde om en gift Dame udspredt det Rygte, at hun var „saadan halvt gift“ med en Brugsforeningsuddeler. Forholdet var det, at hendes Mand, hun selv og Brugsforeningsuddeleren var gode Venner og kom meget sammen om Aftenen; men der var ikke det fjerneste Grundlag for en Sigtelse for noget usædeligt Forhold. Jeg fandt den, der havde opfundet Rygterne, og vedkommende underskrev en Erklæring, hvorefter hun beklagede det udspredte Rygte og tilbagekaldte det. Da jeg imidlertid tidligere havde faaet at vide, at en anden Kvinde ivrigt havde bragt Rygtet videre, og da jeg nu een Gang havde forlangt, at sidstnævnte skulde give en passende Tilbagekaldelseserklæring, hvilket hun ikke vilde, var jeg nødsaget til over for hende at fortsætte Sagen, for at hun ikke skulde gaa rundt og sige, at vi „ikke turde gøre mere ved det“. Jeg anlagde derfor Sagen, maatte føre en Del Vidner, men vandt Sagen. Dommen lød imidlertid paa en Bøde til Statskassen paa 10 Kr. — skriver Ti Kroner —. Desuden skulde hun betale Sagens Omkostninger med 65 Kr. Bøden paa 10 Kr. betalte hun og siges at have moret sig meget over Sagen. Da hun blev krævet for de 65 Kr., fik jeg et dumt Brev fra hende, hvoraf fremgik, at hun ikke interesserede sig for at betale Omkostningerne (her er jo ikke som ved Bøden nogen *Trusel* om Hæfte). Resultatet blev, at jeg maatte skrive min Klient for den lille, men vidtløftige Sag en Regning paa godt 80 Kr., og den Glæde, han havde ud over Mortifikationen, var, at han selv blev Genstand for en vist slet ikke videre behagelig Munterhed. Jeg foreslog ham at paaanke Straffens Størrelse, idet jeg ansaa det for givet, at Bøden vilde gaa op i mindst 100 Kr. i Stedet for det latterlige Beløb af 10 Kr. Da jeg selv var utilfreds med Resultatet, tilbød jeg ham min gratis Assistance, naar han blot betalte de positive Udgifter (ca. 55 Kr. samt Befordring). Klienten svarede mig: „Ja, De har jo forberedt mig paa, at en saadan Bøde kan blive lille; men nu skal det være nok. Jeg ønsker kun at være til Latter een Gang.“

Resultatet af en saadan Sag er i høj Grad utilfredsstillende, og Dommen over vor Retspleje paa dette Punkt blev tydeligst udtalt af en Mand fra Eggen,